

«NO TINGUEU POR»

per JOSEP ENRIC PARELLADA, osb

En el fragment evangèlic que ens acaba de proclamar el diaca, trobem a Jesús instruint els seus apòstols poc abans d'enviar-los en missió. Lluny de perdre's en consells pràctics sobre el que han de portar o fins i tot el que han de dir, Jesús, acara directament dues situacions profundament humanes: la por i la confiança en Déu; dues experiències que són precisament les que ell ha vingut a alliberar, d'una banda i a anunciar, de l'altra.

Dissortadament la por, el temor, han estat i estan íntimament vinculats a la vida de les persones de tots els temps. A voltes, la causa de la por són esdeveniments externs com la repressió, la persecució pels motius que sigui, les amenaces... Altres vegades la por es fruit de les situacions personals de caràcter físic, psicològic o moral. Sigui com sigui, són moltes les pors que fan patir en secret les persones. La por fa mal, molt mal. On creix el temor, la vida s'apaga, l'alegria desapareix, la bondat que hi ha en el cor de les persones sembla que s'apagui i el que és més greu, es perd fins i tot el sentit de la vida i el sentit de Déu.

Davant el text que acabem de proclamar, un cop més hem d'afirmar que Jesús és l'home, és el Déu que agafa la vida amb les dues mans, és a dir, en la seva totalitat i, per tant, no pot amagar el cap sota l'ala davant una experiència que des de l'origen de la humanitat ha marcat el seu ritme i ha determinat la vida i fins la mort de molts homes i dones. Ell mateix, en feu l'experiència a Getsemaní. Ell mateix, però, li plantà cara com ningú no ho havia fet abans.

Superar la por, però, no és únicament una qüestió de força de voluntat, ni tampoc el resultat de la pràctica de tècniques de tot tipus que ajuden a les persones a oblidar o a disminuir la força que en elles genera la por.

La por únicament pot ser superada si descobrim una esperança definitiva i una força que donin sentit a la vida de cada dia. Des de la fe ens cal prendre'ns seriosament el que avui hem escoltat. La fe confiada en Déu de què ens parla Jesús, no condueix al creient a eludir la seva pròpia responsabilitat davant els problemes, ans al contrari, omple el cor de força per a viure amb més generositat. El cristià es confia, se sap estimat, comprès, perdonat i acollit per un Déu que és Pare. Per això, el cristià pren consciència de la força del mal que hi ha en el propi cor i en el propi entorn, però alhora el cristià s'esforça per veure la realitat des de la profunditat última en la salvació que ve de Déu i en la qual ell està cridat a col·laborar.

Aquesta és la gran revelació que ens ofereix Jesús. No estem sols. No som orfes. Es pot confiar en Ell fins i tot en el moment suprem de la mort, com feu

Diumenge 12è durant l'any, cicle A

Jesús mateix. Aquesta confiança radical en un Déu que és Pare és el tret més característic dels cristians.

Havent dit això, algú podria argumentar que a voltes les situacions ens superen de tal manera que no sabem com vèncer ni la por ni la inseguretat. Qui així pensi té raó. Tenir raó, però, no significa renunciar al que és més propi de la humanitat: la recerca del sentit de la pròpia vida; la recerca d'Aquell de qui tot prové. Davant les situacions de sofriment, personals o dels altres, les paraules poden esdevenir una burla. Les paraules de Jesús que ens ha reportat l'evangeli segons sant Mateu, no són unes paraules de consol enganyoses. Jesús no consola endebades, ja que mai no es poden banalitzar les paraules d'un innocent condemnat a mort per ser fidel a la seva opció i sobretot per la seva confiança en Déu, que té comptats tots i cadascun dels seus cabells.

Els seguidors de Jesús malgrat el silenci de Déu que molt sovint ens envolta, ens cal fer com ell davant el sofriment i la por. Són molts els nostres contemporanis que s'esforcen per fer-ho. Són molts els qui, malgrat tots els malgrat, posen de manera compromesa la seva confiança en Déu. I ho fan a través del servei envers els altres i també a través de la pregària. Per això, com a final d'aquesta reflexió em permeto abusar un xic més de la vostra atenció per llegir-vos una breu pregària que em va arribar a les mans, escrita per una mare de família, pastora calvinista, a Suïssa (Sabine Naegeli, *Hai condiviso il mio buio*, 16-17).
Diu així:

Senyor, Déu meu,
hi ha dies
en què tot s'embarança:
la joia,
l'esperança,
la fe,
el coratge.
Hi ha dies que jo no me'n surto
d'aguantar els meus pesos:
la meva malaltia, la meva sol·licitud,
els meus problemes irresolts,
els meus mancaments.
[...]
Fes-me sentir
que tu tens tot i ets tot
allò que em fa falta.
Fes que cregui que el meu desert
sabrà convertir-lo
en terra fèrtil.